PANGLOBAL INSURANCE SDN BHD

lwn.

HASSAN MOHAMED NOR & YANG LAIN

MAHKAMAH TINGGI MALAYA, KUALA LUMPUR
RAMLY ALI H
[GUAMAN NO: D5-22-810-1995]
16 SEPTEMBER 2004

KETERANGAN: *Saksi pakar - Pembuktian tandatangan di dalam perjanjian - Sama ada ditandatangani oleh defendan 5 - Percanggahan terdapat di dalam keterangan saksi pakar - Sama ada lemah dan tidak bernilai - Saksi bebas mengesahkan perjanjian ditandatangani defendan 5 - Sama ada keterangan saksi bebas lebih meyakinkan - Sama ada terbukti bahawa defendan 5 berurusan dengan plaintif dan seterusnya menandatangani perjanjian*

Ini adalah tuntutan plaintif terhadap defendan 5 berdasarkan kepada Perjanjian Balas Tanggung Rugi (counter indemnity) yang diberi sebagai balasan (consideration) kepada plaintif memberi Insurance Guarantee dan Performance Guarantee kepada Universiti Kebangsaan Malaysia (UKM). Faktanya adalah UKM, melalui satu kontrak, telah memberikan satu projek kepada Teras Jenang Sdn Bhd. Untuk tujuan tersebut, plaintif telah memberi satu gerenti insurans 'Insurance Guarantee Against Advance Payment untuk jumlah RM1,449,177.36 dan satu gerenti perlaksanaan untuk jumlah RM634,309.12 kepada UKM. Sebagai balasan plaintif memberi gerenti-gerenti tersebut, defendan 5 telah bersetuju melalui satu Perjanjian Balas Tanggung Rugi menanggung rugi plaintif atas segala tuntutan dan apa-apa perbelanjaan yang kena dibayar oleh plaintif di bawah gerenti tersebut. Pada 18 Mei 1995, UKM telah membuat tuntutan terhadap plaintif di bawah gerenti perlaksanaan dan plaintif telahpun menjelaskan tuntutan UKM itu di bawah gerenti berkenaan dan bersetuju untuk menjelaskan kos selepas ditaksir. Oleh itu, plaintif membuat tuntutan terhadap defendan 5. Defendan 5 di dalam pembelaannya mengatakan bahawa tandatangan di dalam Perjanjian Balas Tanggung Rugi berkenaan bukan merupakan tandatangan beliau dan memplidkan doktrin *"non-est factum."* Isu utama yang perlu diputuskan ialah sama ada perjanjian-perjanjian berkenaan (P1 dan P2) sebenarnya telah ditandatangani oleh defendan 5.

Diputuskan (membenarkan tuntutan plaintif):

[1] Seorang saksi bebas *ie*, seorang peguam Puan Nirmala (SP2) telah dipanggil untuk memberi keterangan dan mengesahkan bahawa perjanjian-perjanjian berkenaan telah ditandatangani oleh defendan 5 di hadapan beliau di pejabat firmanya. Mahkamah berpuashati bahawa SP2 bukan merupakan saksi yang berkepentingan di dalam kes ini dan tiada sebab untuk berbohong. Seterusnya, dokumen-dokumen seperti "financial statements", letter of authorisation, income tax returns, dan Borang J (income tax) dan Borang 11A Surat Hakmilik Tanah milikan dan kepunyaan defendan 5 semuanya telah diperolehi oleh plaintif untuk tujuan penyediaan perjanjian-perjanjian berkaitan gerenti berkenaan. Semua dokumen-dokumen tersebut telah dikemukakan oleh saksi plaintif (SP3) di mahkamah. Keterangan ini menguatkan lagi dakwaan plaintif bahawa defendan 5 sebenarnya telah berurusan dengan plaintif untuk tujuan gerenti berkenaan dan seterusnya telah menandatangani perjanjian-perjanjian berkenaan (P1 dan P2). (ms 514 d, f-h & 515 a)

[2] Keterangan saksi pakar (SD6) yang telah dipanggil oleh defendan 5 untuk membuktikan bahawa tandatangan di dalam perjanjian-perjanjian berkenaan (P1 dan P2) bukanlah tandatangannya terdapat banyak 'uncertainty' dan percanggahan dengan keterangan defendan 5 sendiri dan juga saksi plaintif (SP2). Keterangan SD6 adalah terlalu lemah dan tidak bernilai untuk membantu defendan 5 dan keterangan SP2 yang lebih meyakinkan mahkamah adalah lebih diterima untuk membuktikan bahawa sebenarnya defendan 5 yang menandatangani P1 dan P2. Oleh itu pembelaan defendan 5 tidak dapat diterima. Mahkamah berpuashati bahawa kedua-dua perjanjian P1 dan P2 berkenaan adalah untuk menjamin kedua-dua gerenti berkenaan. (ms 517 f-g & 518 b-c, e)

Kes-kes yang dirujuk:

Fakhruddin v. The State of Madhya Pradesh [1967] 54 AIR 1826 ***(dirujuk)***
Hock Hua Bank Bhd v. Choo Meng Chiang & Anor [1999] 7 CLJ 300 HC ***(dirujuk)***
Kumeswara v. Suryaprakasa A [1962] AP 178 ***(dirujuk)***
Lee Ing Chin & Ors v. Gan Yeok Chin & Anor [2003] 2 MLJ 97 ***(dirujuk)***
Lim Wah Siang v. Perwira Affin Bank Bhd [1997] 1 CLJ 759 CA ***(dirujuk)***

Sumber-sumber yang dirujuk:

Sarkar's Law of Evidence, p 917

Bagi pihak plaintif - J Geeta (M Ratnavathy bersamanya); T/n Mathew Thomas & Co
Bagi pihak defendan - Lee Kok Heng; T/n Anthony Ng, Lee Kok Heng & Co

Dilaporkan oleh Suhainah Wahiduddin

PENGHAKIMAN

Ramly Ali H:

Fakta Kes

Tuntutan plaintif terhadap defendan 5 adalah berdasarkan kepada Perjanjian Balas Tanggung Rugi (counter indemnity) yang bertarikh 1 Oktober 1991. Melalui satu kontrak bertarikh (26 September 1991) Universiti Kebangsaan Malaysia (UKM) telah memberikan satu projek "Cadangan Pembangunan Fasa 1 Pusat Bahasa dan Fakulti Pendidikan UKM" kepada Teras Jenang Sdn. Bhd.. defendan 3, iaitu Othman Hassan yang merupakan seorang Pengarah Urusan syarikat tersebut telah mewakili syarikat tersebut dan menandatangani kontrak berkenaan. Untuk tujuan tersebut plaintif telah memberi UKM satu gerenti insurans 'Insurance Guarantee Against Advance Payment' bertarikh 1 Oktober 1991 untuk jumlah RM1,449,177.36 dan satu gerenti perlaksanaan bertarikh 1 Oktober 1991 untuk jumlah RM634,309.12.

Sebagai balasan kepada plaintif memberi gerenti-gerenti tersebut kepada UKM, defendan 1, 2, 3 dan 4 telah, melalui satu Perjanjian Tanggung Rugi bertarikh 1 Oktober 1991 bersetuju menanggung rugi plaintif atas segala tuntutan, tindakan, prosiding, kerugian liabiliti, kos dan apa-apa perbelanjaan yang dibayar oleh plaintif di bawah gerenti-gerenti tersebut. Juga sebagai balasan kepada plaintif memberi gerenti-gerenti tersebut kepada UKM defendan 5 telah bersetuju melalui satu Perjanjian Balas Tanggung Rugi (counter indemnity) bertarikh 1 Oktober 1991 untuk menanggung rugi plaintif atas segala tuntutan, suit, prosiding, kerugian, liabiliti, kos dan apa-apa perbelanjaan yang kena dibayar oleh plaintif di bawah gerenti tersebut, Mengikut kl. (ii) kedua-dua Perjanjian Tanggung Rugi dan Perjanjian Balas Tanggung Rugi tersebut, plaintif boleh atas budi bicara mutlak (absolute discretion) berkompromi semua tuntutan, bayaran, tindakan, suit prosiding, kerugian dan apa-apa liabiliti yang dibuat terhadap plaintif di bawah gerenti-gerenti berkenaan.

Pada atau lebih kurang 18 Mei 1995, UKM telah membuat tuntutan terhadap plaintif untuk jumlah RM850,665.84 serta kos dan faedah di bawah Gerenti Perlaksanaan. Plaintif telah pun, pada 14 November 1995, menjelaskan tuntutan UKM itu di bawah gerenti berkenaan untuk jumlah RM884,350.42 (termasuk faedah) dan bersetuju untuk menjelaskan kos selepas ditaksir. Oleh itu plaintif menuntut jumlah RM884,350.42 daripada defendan 1 - defendan 4 di bawah Perjanjian Tanggung Rugi dan terhadap defendan 5 di bawah Perjanjian Balas Tanggung Rugi, termasuk faedah dan kos.

Perbicaraan ini adalah berkaitan tuntutan plaintif terhadap defendan 5 sahaja.

Defendan 5 di dalam pembelaannnya mempertikaikan tuntutan terhadapnya dan mengatakan bahawa tandatangan di dalam Perjanjian Balas Tanggung Rugi berkenaan bukan merupakan tandatangan beliau. Menurut defendan 5, beliau tidak pernah menandatangani apa-apa dokumen yang dikatakan sebagai Perjanjian Balas Tanggung Rugi bertarikh 1 Oktober 1991. Defendan 5 memplidkan doktrin *"non-est factum"*.

Isu utama yang perlu diputuskan ialah samada perjanjian-perjanjian berkenaan (P1 dan P2) sebenarnya telah ditandatangani oleh defendan 5. Sekiranya perjanjian-perjanjian tersebut (yang menjadi asas kepada tuntutan plaintif terhadap defendan 5) sebenarnya ditandatangani oleh defendan 5 maka doktrin *'non-est factum'* tidak akan terpakai dan pembelaan defendan 5 akan gagal.

Untuk menyokong tuntutan plaintif bahawa perjanjian-perjanjian berkenaan (P1 dan P2) ditandatangani oleh defendan 5, seorang saksi bebas ie, seorang peguam Puan Nirmala (SP2) telah dipanggil untuk memberi keterangan. SP2 mengesahkan bahawa perjanjian-perjanjian berkenaan telah sebenarnya ditandatangani oleh defendan 5 di hadapan beliau di pejabat firmanya di Seremban. Di dalam keterangannya SP2 menyatakan:

> I witnessed the signatures in my capacity as a lawyer and that's why I affixed my Advocate and Solicitor stamp on both the Counter Indemnity.

SP2 adalah merupakan seorang peguam yang telah beramal lebih 30 tahun di Seremban. Demeanour SP2 sepanjang memberi keterangan di mahkamah menyakinkan mahkamah bahawa beliau bercakap benar. Adalah tidak dinafikan bahawa SP2 tidak dikenali oleh plaintif. SP2 bukan peguamcara plaintif dan plaintif tidak pernah mengarahkan defendan 5 (dan defendan-defendan yang lain) untuk menandatangani dokumen-dokumen berkenaan di hadapan SP2. Mahkamah berpuashati bahawa SP2 bukan merupakan seorang saksi yang berkepentingan di dalam kes ini. Mahkamah juga berpuashati bahawa SP2 merupakan seorang saksi bebas dan tiada sebab untuk berbohong. Beliau mengatakan defendan 5 menandatangani perjanjian-perjanjian berkenaan di hadapannya.

Dokumentasi untuk penyediaan perjanjian-perjanjian berkenaan juga yang melibatkan defendan 5 telah diperolehi oleh plaintif. Dokumen-dokumen seperti 'financial statements', letter of authorisation, income tax returns, dan Borang J (income tax) dan Borang 11A Surat Hakmilik Tanah milikan defendan 5, kepunyaan defendan 5 semuanya telah diperolehi oleh plaintif untuk tujuan penyediaan perjanjian-perjanjian berkaitan gerenti berkenaan. Semua dokumen-dokumen tersebut telah dikemukakan oleh saksi plaintif (SP3) di mahkamah, berdasarkan rekod-rekod yang ada dalam simpanan plaintif. Keterangan ini menguatkan lagi dakwaan plaintif bahawa defendan 5 sebenarnya telah

berurusan dengan plaintif untuk tujuan gerenti berkenaan serta memberikan plaintif dokumen-dokomen berkenaan dan seterusnya telah menandatangani perjanjian-perjanjian berkenaan (P1 dan P2).

Defendan 5 telah memanggil seorang saksi pakar (SD6) untuk membuktikan bahawa tandatangan di dalam perjanjian-perjanjian berkenaan (P1 dan P2) bukan merupakan tandatangannya. Untuk tujuan itu, contoh-contoh tandatangan defendan 5 seperti di dalam eks. D5 AK dan D6 telah dianalisa oleh saksi pakar (SD6) tersebut. Secara umum, SD6 memutuskan bahawa tandatangan defendan 5 (berdasarkan contoh-contoh tandatangan yang diberikan) adalah merupakan satu bentuk tandatangan yang hampir serupa. SD6 menyatakan bahawa berdasarkan contoh-contoh tersebut, semua tandatangan defendan 5 adalah mempunyai satu corak atau satu bentuk. Ini agak berbeza dengan apa yang dikatakan sendiri oleh defendan 5 di dalam keterangannya semasa soalbalas di mana beliau mengatakan "tandatangan saya banyak corak".

Berdasarkan contoh-contoh tandatangan defendan 5 (eks. D5 AK dan D6) SD6 telah menjalankan analisa dengan menggunakan kaedah perbandingan dengan mengambilkira ciri-ciri tulisan dengan bantuan alat optik forensic seperti video 'spectra con polylight polivier' serta 'magnifying glass'. Menurut SD6, video spectra comparitor adalah hanya satu 'enhancement system' untuk melihat tandatangan tentang 'sequence of strokes' bagaimana sesuatu tandatangan ditandatangani. Berdasarkan analisa tersebut SD6 memutuskan bahawa defendan 5 mempunyai satu corak tandatangan sahaja, walaupun terdapat struktur tandatangan dan 'sequence of stroke' berbeza.

Contoh-contoh tandatangan (D5 AK dan D6) dan perjanjian-perjanjian berkenaan (P1 dan P2) telah dihantar kepada SD6. SD6 hanya buat perbandingan antara contoh-contoh tandatangan (D5 AK dan D6) dengan tandatangan di dalam perjanjian-perjanjian (P1 dan P2). SD6 tidak membuat analisa atau perbandingan antara contoh-contoh tandatangan di dalam D5 AK dengan contoh tandatangan di dalarn D6. Mengikut SD6 untuk tujuan tersebut "saya perlu buat di lab kerana ini contoh dengan contoh. Saya hanya buat antara questioned dokumen dengan contoh".

Pada mahkamah, kegagalan SD6 membuat analisa antara contoh-contoh tandatangan di dalam D5 AK dengan D6 menjadikan 'finding' beliau tidak lengkap dan cacat. Tanpa berbuat demikian, adalah kurang memuaskan sekiranya SD6 memutuskan bahawa defendan 5 hanya mempunyai "satu corak tandatangan" sahaja. Ini agak bertentangan dengan apa yang dikatakan di mahkamah semasa disoalbalas, bahawa 'sequence and strokes' bagi contoh-contoh tandatangan di dalam D5 AK dengan D6 adalah berbeza.

Semasa memberi keterangan di mahkamah, SD6 juga telah dirujuk kepada beberapa dokumen di dalam Ikatan Dokumen defendan 5 (bertarikh 13 Jun 2003) yang telah dipersetujui oleh kedua-dua pihak (Agreed and Admitted) di mana terdapat beberapa dokumen yang ditandatangani oleh defendan 5 sendiri. Berkaitan itu, SD6 mengesahkan bahawa corak dan bentuk tandatangan tersebut (dalam Ikatan Dokumen Defendan 5) tidak sama dengan mana-mana corak tandatangan defendan 5 yang telah dianalisa di dalam D5 AK dan D6. Fakta ini dan juga keterangan defendan 5 sendiri yang mengatakan beliau mempunyai banyak corak tandatangan membuatkan keterangan saksi pakar SD6 amat mencurigakan dan rendah nilainya. Ini lebih ketara lagi bila D6 sendiri di dalam keterangannya semasa disoalbalas mengesahkan bahawa beliau bersetuju seseorang itu bebas dan boleh menukar tandatangannya. Beliau juga besetuju bahawa seseorang yang menandatangani contoh tandatangan (D6) mungkin boleh menandatangani kedua-dua perjanjian (P1 dan P2) berkenaan. SD6 mengatakan analisanya ke atas contoh-contoh tandatangan defendan 5 di dalam D5 AK dan D6 adalah berdasarkan cara 'sequence of stroke'. Tetapi SD6 di dalam keterangannya semasa disoalbalas juga mengakui bahawa 'sequence of stroke' bagi contoh-contoh tandatangan di dalam D5 AK dan D6 adalah berbeza.

Fungsi seseorang saksi pakar adalah untuk membantu mahkamah memutuskan sesuatu isu yang berkenaan ie, di dalam kes ini samada tandatangan di dalam kedua-dua perjanjian (P1 dan P2) berkenaan merupakan tandatangan defendan 5. Mahkamah perlu berpuashati tentang kesahihan keterangan saksi pakar tersebut. Mahkamah tidak semestinya menerima apa sahaja yang dikatakan oleh seseorang saksi pakar tanpa meneliti kesahihan dan nilai keterangan yang diberikan. Sekiranya keterangan tersebut bercanggah dengan keterangan-keterangan lain (yang lebih meyakinkan) maka mahkamah tidak patut menerima keterangan pakar tersebut. Dalam keadaan sedemikian mahkamah boleh membuat perbandingan dan analisanya sendiri ke atas tandatangan-tandatangan yang terlibat dan membuat keputusannya sendiri. Ini adalah selaras dengan *Sarkar's Law of Evidence* (p. 917) yang menyatakan:

> Court has power to compare the signatures and come to its own finding irrespective of a report of an expert.

Di dalam kes *Fakhruddin v. The State of Madhya Pradesh* [1967] 54 AIR 1826 telah diputuskan seperti berikut:

> When an expert's opinion is given, the Court must see for itself and with the assistance of the expert come to its own conclusion whether it can safely be held that the two writings are by the same person. This is not to say that the Court must play the role of an expert but to say that the Court may accept the fact proved only when it has satisfied itself on its observation that it is safe to accept the opinion whether of the expert or other witness.

Di dalam menilai keterangan pakar (SD6) di dalam kes ini, mahkamah berpandukan kepada prinsip-prinsip berikut:

(i) *Sarkar's Law of Evidence* – ms 915

> Value of Expert Opinion On Handwriting – Expert opinion must always be received with great caution, but perhaps non so with more caution that the opinions of handwriting experts. These gentlemen stand in an impregnable fortress of their own and invariably give emphatic opinions. They talk in terms of pseudo science and try to create an impression by talking glibly of pen-pressure, pen-hold, pen-scope, pen-pause, pen-presentation, pen-lift, hand-movement, irregular movement, angle of pen, retouchings, joinings, change of pivot, under-stroke, cross-bar, loops of many kinds, embellishments, terminals and numerous other things not easily intelligible to laymen. Almost all of them have a favourite theory of their own which they tend to apply with a firm conviction. They are a type of remunerated witnesses and like others of that class have an unconscious bias in favour of the partly engaging them.

(ii) *Sarkar's Law of Evidence* – ms 920

> In evaluating the evidence of a handwriting expert on the question of the genuineness of the alleged signature, the following facts must be kept in view: (1) very few people sign in the same manner on all occasions; (2) expert opinion on the genuineness of a signature should be received with great caution especially in a case where there is positive evidence of persons who saw the person sign; (3) all the tests evolved by the experts in the matter of comparison of handwriting and signature are merely tentative in character, and (4) opinion evidence is weak evidence (*Onnamalai Ammal v. Sithapathi*, sup). The expert is not acting as judge or jury.

Di dalam kes ini, keterangan saksi pakar (SD6) adalah lemah dan terdapat banyak 'uncertainty' dan percanggahan dengan keterangan defendan 5 sendiri (yang memanggilnya) dan juga saksi plaintif (SP2) yang meyaksikan defendan 5 menandatangani kedua-dua perjanjian (P1 dan P2) berkenaan di hadapannya. Mahkamah lebih menerima keterangan saksi plaintif (SP2) di dalam perkara ini. Ini adalah berlandaskan kepada keputusan di dalam kes *Lee Ing Chin @ Lee Teck Seng & Ors v. Gan Yeok Chin & Anor* [2003] 2 MLJ 97 seperti berikut:

> It is a well established general guide to the judicial appreciation of handwriting evidence that where there is a sharp conflict between the direct testimony of a disinterested witness on the one side and that of a handwriting expert on the other as to the genuineness of the execution of a document, then it is a safe course for a Court to prefer the direct evidence.

(Juga lihat kes: *Kumeswara v. Suryaprakasa* A. 1962 AP 178 di ms 917 *Sarkar's Law of Evidence*)

Defendan 5 menghujahkan bahawa plaintif sepatutnya memanggil saksi pakarnya sendiri untuk mengesahkan bahawa tandatangan di dalam perjanjian-perjanjian (P1 dan P2) berkenaan adalah merupakan tandatangan defendan 5. Berdasarkan prinsip undang-undang yang diterangkan di atas, mahkamah berpendapat bahawa plaintif tidak perlu berbuat demikian. Ini adalah kerana keterangan saksi pakar (SD6) yang dipanggil oleh defendan 5 adalah terlalu lemah dan tidak bernilai untuk membantu defendan 5 dan keterangan saksi plaintif (SP2) yang lebih meyakinkan mahkamah adalah lebih diterima untuk membuktikan bahawa sebenarnya defendan 5 yang menandatangani perjanjian-perjanjian (P1 dan P2) berkenaan di hadapannya di firma guaman beliau di Seremban. Ini adalah selaras dengan keputusan Mahkamah Rayuan di dalam kes *Lee Ing Chin @ Lee Teck Seng (supra)* yang menyatakan:

> The judge fell into serious error in holding that 'a good way of countering the evidence from these expert witnesses was to bring another expert witness who was able to give an opposing opinion', which showed that the judge was only prepared to displace in his judicial mind the evidence of one set of experts with another. This was an over-simplistic approach to the evaluation of the totality of the evidence.

Atas alasan-alasan di atas mahkamah berpuashati dan memutuskan bahawa perjanjian-perjanjian (P1 dan P2) berkenaan adalah sebenarnya ditandatangani oleh defendan 5. Oleh itu pembelaan defendan 5 dalam isu ini tidak dapat diterima.

Sebagai pembelaan alternatif, defendan 5 mendakwa bahawa perjanjian-perjanjian (P1 dan P2) tersebut tidak sah dan tidak boleh dikuatkuasakan kerana telah ditandatangani sama oleh orang yang bankrap. Mahkamah berpendapat dan memutuskan bahawa dakwaan ini tidak bermerit dan tidak dapat membantu defendan 5 di dalam pembelaan beliau. Tidak ada mana-mana peruntukan di dalam Akta Kontrak 1950 yang menghalang seseorang bankrap daripada menandatangani sesuatu kontrak atau perjanjian.

(lihat kes-kes: (i) *Hock Hua Bank Bhd. v. Choo Meng Chiang & Anor* [1999] 7 CLJ 300; dan

(ii) *Lim Wah Siang v. Perwira Affin Bank Bhd.* [1997] 1 CLJ 759).

Defendan 5 juga mengemukakan pembelaan bahawa perjanjian-perjanjian (P1 dan P2) berkenaan adalah ditandatangani untuk menjamin dokumen yang bertajuk "Securities Guarantee" dan bukannya "Insurance Guarantee" atau Gerenti Perlaksanaan. Untuk meneliti perkara ini mahkamah perlu merujuk kepada senarai fakta-fakta yang dipersetujui (di Lampiran A) seperti berikut:

Perenggan 3: Plaintif telah membekal kepada UKM satu 'Gerenti Insuran terhadap bayaran pendahuluan bertarikh 1.10.1991 untuk jumlah RM1,449,177.36 (mulai sekarang Gerenti disebut sebagai "Gerenti Bayaran pendahuluan tersebut").

Perenggan 4: Plaintif telah juga membekal kepada UKM satu Gerenti Perlaksanaan bertarikh 1.10.1991 untuk jumlah RM634,309.12 (mulai sekarang Gerenti kini disebut sebagai Gerenti Perlaksanaan).

Perenggan 7: Pada atau lebih kurang pada 18.5.1995, UKM telah membuat tuntutan terhadap Plaintif untuk jumlah RM850,665.84 bersamaan kos dan faedah di bawah gerenti Bayaran Pendahuluan dan jumlah RM634,309.12 di bawah gerenti perlaksanaan.

Perenggan 8: Plantif telah pun pada atau kira-kira 14.11.1995 menjelaskan tuntutan UKM di bawah gerenti bayaran pendahuluan dan gerenti perlaksanaan untuk jumlah RM884,350.42 yang termasuk faedah dan jumlah RM659,472 termasuk faedah dan akan jelaskan kos selepas ditaksirkan atau dipersetujui.

Perenggan 9: Tuntutan Plaintif terhadap Defendan 5 adalah untuk jumlah yang telah dibayar seperti terkandung di dalam perenggan 12 di bawah Perjanjian Balas Tanggung Rugi yang kedua-duanya bertarikh 1.10.1991.

Mahkamah juga perlu merujuk kepada keterangan saksi plaintif (SP3) di dalam kenyataan saksi (soalan 9) di mana telah dinyatakan bahawa defendan 5 telah menandatangani 2 'counter indemnity' (P1 dan P2) untuk jumlah RM1,49,177.36 dan RM634,309.12 sebagai balasan (consideration) kepada plaintif memberi Insurance Guarantee dan Performance Guarantee kepada UKM bagi jumlah yang sama.

Fakta ini tidak dipertikaikan oleh defendan 5.

Oleh itu mahkamah berpuashati dan berpendapat bahawa dakwaan defendan 5 dalam isu ini juga tidak berasas. Fakta-fakta yang dipersetujui (Lampiran A) dan juga keterangan SP3 yang tidak dipertikaikan dan juga keterangan lain dalam kes ini, meyakinkan mahkamah bahawa kedua-dua perjanjian-perjanjian (P1 dan P2) berkenaan adalah untuk menjamin kedua-dua gerenti berkenaan ie, "Insurance Guarantee" dan Gerenti Perlaksanaan.

a **Penutup**

Berdasarkan pertimbangan di atas dan di atas imbangan kebarangkalian mahkamah memutuskan bahawa tuntutan plaintif terhadap defendan 5 seperti di dalam penyata tuntutannya adalah dibenarkan dengan kos.

b

c

d

e

f

g

h

i